

# SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravníštvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

## V Ljubljani 21. junija.

Takoj po francosko-nemški vojni in l. 1871 v Versailles-u sklenenem miru čitalo se je po raznih časnikih, da je francosko vojno ministerstvo zaukazalo, da se morajo častniki učiti nemščine. Isto tako je znana stvar, da se nemški častniki že dolgo let uče francoskega, v vojaških akademijah obligatnega jezika in da se je v novejši čas jim tudi naložilo znanje ruščine, ker merodajni krogi neso po sili slepi za obče priznano načelo, da je v slučaju vojne v prvi vrsti častniku neobhodno potrebno znanje jezika nasprotnikovega.

Pri nas v Avstriji ni taci, vsaj ne tako kategoričnih zaukazov, kajti pri nas se je menda udomačilo mnenje, da ako pride do vojne, nam bode nasproti stal vedno le sovražnik, ki bode toliko dvorljiv in galanten, da bode našega — razumeva se: nemškega — jezika popolnem zmožen v govoru in pisavi. Vender je tudi pri nas zakonom zaukazano, da mora častnik zmožen biti jezika v polku navadnega; žal, da se ta zakoniti zaukaz ne spolnuje s natančno strogostjo, in vender imamo v mnogojezičnej Avstriji dovolj častnikov, ki so vsaj dveh, mej temi večinoma jednega slovenskega jezika zmožni. Čisto nemških polkov ni ravno veliko v avstro-ogerski vojski, zbog tega se v njih ne morejo namestiti vsi nemški častniki; naravna posledica je torej, da služijo taki odvišni nemški častniki, mej njimi posebno mnogo inostrancev iz Nemčije, v slovanskih polkih in baš ti neso zmožni slovanskega jezika, ki je v njihovem polku običajen.

To je nedostatek, kateri treba odpraviti čim preje, tem bolje. Naj se vestno pazi, da je vsak častnik več polkovega jezika, kakor to predpisuje zakon, potem ne bode treba jadikovati, kakor to stori „Wehr-Zeitung“ in še nekatere njene pajda-

šice, da je napredujoče poslovanje kvarno za razmere naše vojske, da bode nastalo pomankanje častnikov, osobito pa, da se bodo nasledki čutili pri dopolnitvi podčastnikov.

Vse to jadikovanje je prazen strah. Naši ljudje, ki imajo sploh zmožnost za podčastnike, so z malimi izjemami nemščine zmožni, a česar jim nedostaja, priuče si v jako kratkem času, ker je neovrgljiva istina, da imajo izredno nadarjenost za tuje jezike. Ne tako pa Nemci. Nemci so gledé te nadarjenosti nam podredjeni, vrhu tega pa se jim vsled znanega šovinizma znanje tujih jezikov odvišno zdi. Smisel vsega jadikovanja je tedaj ta, da se bodo Nemci, vsaj nemški častniki, morali učiti tistega slovanskega jezika, ki je v polku navaden.

Ako v dokaz ničevosti tega jadikovanja opominimo, da v magjarskih, italijanskih in poljskih polkih prav malo podčastnikov ume nemški, a da se zbog tega tem polkom še nikdar ni očitalo, da bi ne bili jednako rabljivi kakor drugi, nam ni nikakor razvidno, zakaj bi ravno naši in česki podčastniki morali biti vsi brez razločka nemščine večji.

Pritoževanje „Wehr Zeitung“ in vseh v jednak rog trobečih njenih pajdašic je izvor tiste nemške lastnosti, ki je izzvala brezkrayne boje in prepire o naši ravnopravnosti in bi nam rada dosledno kratila naše prirodne in z državnimi zakoni utemeljene pravice in ta lastnost je, ako damo temu neposajenemu detetu pravo ime — komo ditéta.

Kadar se bodo Nemci toliko vzdramili, da se bode vsakteri razen materinščine naučil še drugega v deželi navadnega jezika in ne bode zahteval za nemščino predpravic, potihnil bode ves hrup in bojazen navedenega vojaškega glasila bode odjenjala. V ostalem pa je ravno ta bojazen, kakor smo že rekli, prazna in nepotrebna, saj podčastnik ne ob-

čuje z višjimi poveljniki, ker pa bi moral vsak častnik do polkovnika znati jezik svojega polka, tedaj tudi nemščine nezmožnih podčastnikov, se ni bati, da bi se kdaj uresničilo, kar pisarje nekateri listi, katerim godi vsak ugovor in izgovor, makari da je iz trte zvit.

## K volitvam v Istri in na Goriškem.

Bodočo soboto prične se boj na voliščih po Goriškem in v Istri, tedaj na ozemlju, ki je z ozirom na poželjivega soseda za vso Slovensko posebno važna. Boj bode posebno v Istri ljut, kajti tam je pritisk lahonov, boječih se za svojo hegemonijo, velik in silovit, vrhu tega pa se tam gode stvari, ki bi se drugod zdele naravnost nemožne. V zadnji številki „Edinosti“ čitamo naureč: „Na otocih, kjer glavari siloviti Elusheg, se gode reči, ki spominajo popolnem na nepravne razmere. V mnogih krajih so volili in ker je zmagala naša stranka, zato je vladni komisar, neki Forza, izjavil, da volitve neso veljavne, ker dotični izvoljeni nemajo absolutne večine vseh volilcev dotične volilne skupine.“

„Tako na priliko so morali v Vrbniku 3krat voliti, a ker so vsakokrat zmagali naši, uničila se je volitev in razpisala nova na 20. t. m. Na jednak način so ravnali še na več drugih krajih. Postava velepa, da ima pravico voliti tisto število volilcev, katero pride na volišče, recimo, da je v jednom kraju 100 prvotnih volilcev, in da jih pride voliti le 50. Po načelih g. komisarja Forze ta volitev ni veljavna, in ko bi kdo dobil tudi vseh 50 glasov, ker absolutna večina od 100 je 51.“

Marsikaj smo že čuli o Tržaški vladi, a da pripušča kaj tacega in da kljub šestim protestom ne da zadostitve žaljenej pravici, to je že preveč. Ako komisar Forza ne pozna volilnega zakona, od-

## LISTEK.

### Pillone.

(Danski spisal Viljem Bergsöe, poslovenil I. P.)

(Dalje.)

„No, mi pa odpusti zdaj!“ rekel je Pillone ter nemiren pokleknil pred njo in poljubil rob njene obleke. „Prav si imela, da si me zaničevala. Jaz bi bil na tvojem mestu ravnal še bujše, kakor si ti. Odpusti mi Filomela! Ti ne poznaš morja strasti, ki razgraja s svojimi valovi v moških prsih in ga zamore vreči kakor razbito ladjo mnogo dalje, kakor na Caprijske skale! Da, jaz sam priznam, da sem poznal Giovannino. Pa bil je to le minljiv, omamljiv čut, kateri je vzbudila moja goreča kri in gojila tvoja hladnost, s katero si ti odgovarjala mojim najnežnejšim čutilom. V obupanji bližal sem se zaradi tvoje ravnodušnosti Giovannini in ožgal si peruti kakor veša, ki leta okrog plamtečega ognja. A nikoli ni bila ona moja izvoljena, nikdar ni plavala njena podoba pred menoj, kakor plava tvoja od mojih otročjih let; nikdar je nesem videl v sanjah kakor kraljico nasvoje strani. Ti sama bodeš no-

si z zlato krono v sanjah kakor v življenji. Izgovori samo dve besedici in reci: „Ljubim te!“; izgovori samo ti dve besedici: „Ljubim te!“, pa te hočem tako visoko povzdigniti, kakor še nikdar nisi mislila!“

„Ustal je in ovil roko okrog njenega stegnega života. Potegnil jo je k sebi, posadil jo na kolena kakor otroka, oklenil jo z obema rokama in šepetal jej tiho, ljubeznivo in prijazno nekaj na uho, kar je pa bilo pretiho, da bi bil mogel razumeti. Položil je njeno glavo na svoja pleča, njene zlatorumene kite so se razvezale in pale po njegovih prsih. Poljuboval jo je gorko in strastno, tudi ona ga je objela okrog vratu in ga poljubovala. Ko je jedenkrat povzdignila glavo z njegovih pleč, bil je njen obraz tak, da sem se ga skoraj ustrašil.“

„Sedela sta precej dolgo zamišljena, tiho se razgovarjala in vedno strastneje poljubovala se. Naposled ustal je on, postavil jo rahlo poleg sebe in rekel, opazujoč jo z gorečimi očmi:

„Poslušaj me, Filomela, to še ni vse! Hočem ti še več povedati in te še višje povzdigniti za tvojo ljubezen, ker si mi odpustila moj pregrešek. Ti še ne poznaš mojih skrivnih naklepov. Do te ure sem jih zvesto hranil v svojih prsih — zdaj pa moraš

vse zvedeti in vse deliti z menoj . . . Ti si do zdaj videla v meni samo razbojnika in predrznega roparja, ki mora kakor orel hitro planiti na svoj plen in zopet urno zbežati z njim. Pa vse to bila je samo krinka, pod katero sem si nabiral ljudij, delal zveze in pridobival si ime, ki zdaj ravno tako sluje po Volskih gorah kakor na pečinah pri Massi. Moj namen je mnogo višji. Od tibatajca povzdignil sem se do razbojnika in jutri spreobrne se razbojnik v vojaka in predno mine dan, imel bo že več kakor tisoč dobro oboroženih mož. Jutri, ko izide solnce, izbruhne usta, a od Sorrenta do Castellamare pa do sredi Neapolja. Masaniello devetnajstega stoletja je ustal! Razdrobil bo jarem savojski, kakor je prejšnji stolpe castilijske, — in za nobeno ceno si ne bo dal izviti krono iz rok, ne od naroda, ne od aristokratov.“

„Stal je pred njo ponosen in zapovedujoč, s povzdigneno roko in žarečimi očmi. Ona uprla je oči vanj in gledala ga s polpomilovalnim in polpogrogljivim pogledom. On tega ni opazil in ona je zopet povsela glavo, rekoč:

„Časi se menjajo, Pillone! Na republikanskih bregovih se ne bo rodil noben Masaniello več!“

„In zakaj pa ne!“ zavpil je Pillone jezen.

praviti se mora radi nesposobnosti, ako mu je pa zakon znan, odstraniti bi se moral radi zle volje in pačenja zakonov. Zaplenba tega ali onega lista ne zakrije krivice, ki se je tu in tam pri prvotnih volitvah godila; pokarati treba in strogo postopati z organi, ki prelomijo ali svojevoljno tolmačijo zakon.

Kljubu tem v nebo kričečim razmeram pa je vender mnogo nade, da Istrani prodero na nekaterih voliščih, ako ostanejo vsi stalni in se nobeden premotiti ne da.

Na Goriškem, vsaj v kmetijskih občinah, ni toliko lahonske nevarnosti, a kaže se stara slovanska grehota — nesloga. Sodeč po obširnih poslanih v zadnji „Edinosti“ in po drugih pojavih kaže se nam očividno, da je mnogo nasprotstev, mnogo razburjenosti in mnogo osobnega razžaljenja.

Ne usojamo si razpravljati in razmotrivati, na kateri strani je prava pravcata resnica, a dovoljujemo si izreči svoje obžalovanje, da so se nasprotstva tako poostrila, da se je nadejati prav hudega volilnega boja.

V Sežani bode menda jedina bolj mirna volitev, ker so se Kraševci sporazumeli za kandidata: dra. Abrama in Rajka Mohorčiča, ne tako pa drugod, kjer do sedaj še ni sporazumljenja.

Vender, ker so se goriški Slovenci vedno odlikovali po svojem iskrem domoljubju, nadejamo se, da bodo na volišči odložili vse osobne antipatije in da bode izid deželnozborskih volitev soglasen, njim na čast, nam pa v veliko veselje.

Osobito pa bi se drznili opomniti volilce izmed veleposestnikov, naj bi osobnej mržnji ne dali toliko duška, da bi vsled nastalega razpora hasen imel naš politični nasprotnik. Pri tacihih prilikah posluževati se nam je dosledno načela, da moramo vsako vprašanje meriti z narodnim merilom; tedaj, da se nam na kvar ne cepijo glasovi, glasovati moramo za narodnega, če tudi osobno ne priljubljenega kandidata, nikdar pa za nasprotnega, našemu narodu protivnega.

V ostalem pa se zanašamo na politično zavednost v tolikih volitvah že izvežbanih volilcev, ki bodo sigurno tudi to pot pravo pogodili.

## Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 21. junija.

V štajerskem deželnem zboru razdelilo se je poročilo odseka za volilno reformo. To poročilo priporoča, da se ima volilna pravica raztegniti na vse petakarje, priporoča, da naj bi se odslej volilo v vsakem mestu in trgu, ter nasvetuje preurediti še nekatera določila dosedanjega volilnega reda. Manjšina, katero sta zastopala dr. Raday in kanonik Karlon, nasvetuje, da naj bi se deset krajev iz skupine kmetijskih občin premestilo v skupino mest in trgov.

„Vedno hočeš gasiti ogenj, ki plamt v mojih prsih, spremeniti moje najponosnejše naklepe v nečimerne sanje. Ti ne poznaš te dežele in tega naroda tako dobro kakor jaz, ki od mladosti živim mej njim! Poslušaj moj svet in sodi potem sama, če je res neumnost! . . . V tej dežli gospoduje kralj, govore; trdijo tudi, da je vsa Italija jedina od Turina do krajnega konca Sicilije. Pa vsi vedo, in veliki savojški ropar sam morda najbolje, — da je vse to laž, s katero se prikriva onemoglost. Oblast Viktorja Emanuela seže samo nekaj milj na jug od Florence. Tam stoji svet stol in on se ne upa upreti proti njemu, dokler ga stražijo francoski bajoneti. Tu na jugu je pa le po imenu kralj, in slabo bi bilo zanj, ko bi hotel postati kaj več! Tu je jedina sama sila, ki vlada, samo jedina oblast, katero narod uboga in katere se drži — to je sveta cerkev! Vsi se bodo kakor jeden mož vzdignili proti pije-monteškemu tiranu, ko pride čas; vsi bodo na mojej strani — niti jedne cerkve, niti jednega samostana ne bo, kjer bi jaz ne našel zavetja in pomoči. Še celo iz Rima so mi sporočili, da moj boj ne bo zastoj — in podpirali bodo ustajo ne le s prostovoljci, temveč tudi z denarjem . . .“

„In južnoitalijansko plemstvo? Kje je to? Umaknilo se je na svoja posestva, nevoljno, da je

Mej vladnimi predlogami za česki deželni zbor nahaja se tudi jedna, po kateri naj bi se v českih realkah na zahtevanje občine in po nasvetu učiteljskega osebja na mesto jednega modernih jezikov upeljala nemščina. Baš to predlogo je bil prejšnji deželni odbor odbil, ker se je bal, da bi se z njo ne ustvaril preudic za upeljavo obligatoričnega pouka v češčini.

**Državni zakonik** naznanja te le novo potrjene postavbe: Postavo o gradbi uradnega poslojpa na Dunaji za pošto in druge dikasterijalne namene; postavbo, zadevajočo zidanje poslojpa na Dunaji za državno obrtno šolo, izobraževališče za učiteljce in pripravljavnice obrtne šole; postavbo o naknadnem kreditu za popravo zvonika v Spljetu; postavbo o začasnem oproščenju pridobitnine in prihodnine pri brodarenju s parniki, ki so se izdelali v Avstriji; postavbo za uporabo dolžnih pisem dalmatinskega deželnega posojila 250.000 gld. pri naloženju ustanovnega, pupilarnega in jednakega kapitala; postavbo o naknadnem kreditu za dozidanje patološko-anatomičnega zavoda Dunajske univerze; postavbo o zgradbi postranske proge isterske državne železnice iz Herpelja v Trst; postavbo o osnovi prenosilnega zavoda v Bregenci; postavbo o zgradbi dalmatinske državne železnice Siverič-Knin; postavbo o pogojih za lokalno železnico iz Hannsdorfa do državne meje pri Ziegenbalsu; postavbo o dodelanji železnice Stry-Beskid; postavbo o pristaniški pristojbini, ki se ima plačevati v avstrijskih lukah; postavbo o naknadnem kreditu za leto 1883., zadevajočo pričetek zgradbe gališke transverzalne železnice.

## Vnanje države.

„N. Fr. Presse“ ima dopis iz Rima, v katerem poroča, kakor se trdi, zaupanja vredna oseba o ovirah, ki so doslej ustavljale se protiobisku našega vladarja. Ko je kralj Humbert izrekel željo, obiskati našega cesarja, bival je slednji v Pešti in je takoj odgovoril, da bode v dogovor natančnejih podrobnostij odposlal jednega iz nadvojvod v dvorni ostrom italijanski v Monzo. Italijanski poslanik na Dunaji, grof Robilant, pa je bil takoj poslan v Pešto, da pove cesarju, da italijanska vlada in kralj Humbert sam želita, da bi se sestanek vršil na kakem kraju ob meji ali pa v Pešti, da bi se izognilo kakim situacijam zaradi tega. Cesar Fran Josip pa ni samo izrečno ponavljal, da naj kralj le na Dunaj pride, nego je dostavil, da želita on in cesarica videti tudi kraljico italijansko ter jej zatrjujeta sijajen vzprejem. Glede tako prijaznemu vabilu italijanska vlada ni mogla na dan z vprašanjem, kje da ima biti protiobisk. Na Dunaji so sami čutili, da bi moral biti v Rimu; ker je pa avstrijski cesar katoliški vladar, skušal je spoznati tudi mnenje papežev v tej zadevi. Ta pa se je temu odločno protivil. Italijanska vlada ve za to in je našemu cesarju jako hvaležna, da se je on sam zavzel za to vprašanje iz lastnega nagiba. Ona ve, da kot glavni katoliške rodbine in države ni smel razžaliti glavarja katoliške cerkve. Tedaj so prazne vse govornice o nastali mržnji, kakor tudi zoprni dogodki zadnjih časov neso mogli motiti prijaznih razmer mej obema dvoroma. Hujskajoči elementi dobé se povsodi; vprašanje je le, ako se zamorejo potlačiti, kar bode Italija gotovo storila. — Tako dopisnik „N. Fr. Pr.“

njega moč zlomljena in se njega pravice teptajo in zasramujejo. Tudi pri njih našel bom pomoči, na njih posestvih ne bo ni kmeta, ni konja, ki bi mi ne bil na razpolaganje!“

„Naposled ljudstvo samo! Nikjer tuji jarem tako ne teži, kakor tukaj. Pomisli samo, kako je živelo prejšnje čase! Ni bilo naborov, ne davkov, ne policijskih stisk; razdelitev žita in denarja, cerkveni prazniki, veselice in slavnosti: — to so bila sredstva, s katerimi so vladali te odraščene otroke in držali jih v brzdah! Kaj se briga narod za politično svobodo, če so mu odvzeta darila, če ni dela in otroci kričé od lakote! Poglej okrog! Povsod slišiš pritožbe o nasilstvu in krivicah, povsod nevoljno mrmranje, povsod želé si zopet starih srečnih časov!“

„Pijemotezi se neso ničesar naučili iz zgodovine. Povišali so davek na sol in tobak, vse so obdačili — od gledaliških listkov do voščenih sveč, ki svetijo našim mrličem. Upeljali so mlinski davek, podražili vsak košček kruha, katerega nese revež v usta. Pozabili so, da je povišanje davka za jeden karlin na funt sadja prouzročilo, da se je oklical Masanielli za kralja neapolitanskega. Povsod kipi temno sovraštvo. V Salerno so včeraj pometali pobiratelje davkov pod mlinska kolesa; v Castellamare potrgali so včeraj kraljeve grbe iznad prodajnic

Iz Moskve piše se „Pol. Corr.“, da so se štirje bolgarski ministri, ki so bili mej slavnostjo kronanja v Moskvi, močno trudili, da bi dobili na svojo stran merodajne politične osebe Rusije gledé bolgarske politike. Dopis pa naglašá, da neso bili nikjer prijazno vzprijeti, tudi pri Katkovu in Aksakovu ne. Samo v krogih liberalnega uradništva in mej častniki generalnega štaba pridobili so si novih privrženec. — Župan Moskovski, Čičerin, dejal je v mestnem zboru, da mu je car mej drugim rekel: „Kronanje je bolj zategnilo vezi med menoj in Moskvo. Potruditi se hočemo, da bo to v prihodnje vedno tako“.

Generalni guverner vzhodnje Rumelije, Aleko paša ali knez Bogorides, se je odločil, da bode pri sultanu osobno urgiral rešenje svoje prošnje, s katero je že pred davnim časom prosil za dvo-mesečni odpust, da se more podati na pot po Evropi. V ta namen šel bo Aleko paša te dni v Carigrad. Ob jednem s to vestjo poroča se iz Philippopla, da je vodja notranjih svarij, ker se je Visoka Porta branila potrditi postavbo o administrativnej delitvi samoupravne provincije, katero je lantsko deželno sobranje z veliko večino vzprejelo, izdelal nov načrt postavbe, katera v polnej meri skrbi za interese in potrebe mohamedanskega prebivalstva v tej južnej Bolgariji.

**Francoski** admiral Pierre poroča iz Tamatave na Madagaskarji, da so ondu zavrgli francoski ultimatum, na kar se je mesto Tamatave vzelo ter uničili kraji Foulepoint, Monamoo in Fenerife. Od francoske strani ni bil nihče ranjen, ter je posadka močna. S tem je končana glavna operacija; kajti Francozi so posedli vse važnejše mitninske in carinske postaje, zastavili vsa pota, ki peljejo v glavno mesto Hovasov, v Tananarivo, ter so s tem dosegli, kar so nameravali, brez da bi si podjarmili prestolnico. Pričakuje se, da se bodo Hovasi kmalu podali. — Madagaskarski poslanci vrnilo so se bili v Pariz ter imeli pogovor z ministrom predsednikom, predno je bilo prišlo poročilo o vzetji Tamatave. Sedaj se pa pogajanja ne bodo več povzela, temveč jih bode nadaljeval admiral Pierre na Madagaskarji.

## Dopisi.

Iz Ljubljane 21. junija. [Izv. dop.] Postopač Kučov Janez iz Hrušice bi bil že davno rad v tukajšnje deželno bolnišnico prišel, ali imel je križ; gospod dr. Bleiweis mu presrečne želje nikakor in po nobeni ceni ni hotel izpolniti. Kučov Janez misli in misli, kako bi ou viteza Trsteniškega prisilil, da mu ne bi več pota zapiral, ter v svojih zmedenih možganih iznajde, da bode pač najboljše, ako se mu dr. Bleiweis za večno umakne. Gedacht, gethan! Kučov si kupi pištolo, 6 svinčenk in nekaj dekagramov smodnika, in čaka priložnosti, da mu bo mogoče dr. Bleiweisa na muho ubrati.

Ker pa vender le sam s seboj ni bil še popolnem na čistem, ali bi mu Bleiweisova smrt špitalska vrata odklenila, gre torej v sredo 20. t. m. pod Tivoli v Lattermanov drevored, da bi tamkaj kakega pametnega človeka za svet povprašal. Res

tobaka in soli, in jih sežgali na morskem bregu. Jutri bodo Luigi Belliniju, starosti ribiške bratovščine v Santa Luciji vse zarubili in prodali, njegov čoln, njegovo pahišje in orodje, njegovo oblast pa izročili Bernardu Capellu, ki je na skrivnem v policijske službi. Razburjenost je velika. Kakor daleč seže zaliv, od povsod prišli bodo tihotapci in ribiči pred njegovo kočjo; ko pridejo davkarji, treba bo le jedne same iskre, pa bo zavrelo. Jaz imam to iskro, nosim jo na jeziku; gorje onemu, ki se bo upal ustavljati, ko bo jutri govoril Pillone ljudstvu!“

„Filomela je dolgo molčala. Gledala je dolgo v okno, nazadnje je pa rekla s slabim glasom:

„Varuj se, Pillone! Jaz se bojim, da so drugi tukaj, ki so bolj zviti in silnejši kakor ti, ki te rabijo samo za orodje. A katero orodje more se upreti zoper svojega gospodarja? On je razlomi, če je več ne treba!“

„O, kako slabo me poznaš!“ zaklical je Pillone vedno bolj razvnet. „Kdaj sem bil jaz borno orodje v tujih rokah? Vse sem sam izvel. Vsak načrt, vsak mogoč slučaj sem sam premislil in pretehtal do najmanjših podrobnostij. Vse sem sam naredil — do tega trdnjavskega obrisa, ki ga vidiš tu viseti. Ni nobene važne točke, da bi ne bil izvohal njene slabše strani. Prav sam nosim delo na svojih

najde v dolgem drevoredu takoj človeka, ki se mu je na prvi pogled pošteni zdel od nog do glave in vsega zaupanja vreden. Kučov se mu približa in pravi: „Vi gospod, kaj pa vi pravite na moj namen. Dolgo časa že moledujem, da bi me v bolnišnico vzeli, ali ta dr. Bleiweis me ne mara in zato sem sklenil, da ga bom ustrelil; kaj pa vi pravite na to? Ali ne bo tako najboljši?“

„Jaz mislim, da bo najboljši,“ pravi pošteni gospod, „če vas takoj na magistrat požnem, kjer vam bo gospod Perona natančneje svojo misel o tej zadevi razodel.“ Rekše odideta. Na magistratu se jim je tudi najboljši zdelo, da se Kučovemu Janezu poskrbi potrebni živež, obleka in stanovanje, toda ne vsled smrti dr. Bleiweisove, temveč po c. kr. državnem pravdnistvu na Žabjaku.

## Domače stvari.

— (S hrvatsko deputacijo,) katero vzprejme presviti cesar 12. julija, pridejo v Ljubljano pod vodstvom bana grofa Pejačevića: kardinal in nadškof Josip Mihalović, patrijarh Gjerman Angjelić, grof Rudolf Erdödy, grof Josip Drašković, Julij pl. Jelačić, Karol pl. Mihalović, major Toma Orešković (kot zastopnik granice).

— (K slavnosti 600 letnice.) Mej pravice, ki se izvršujejo v velikih dimenzijah, spadajo tudi velika slavnostna vrata, ki so postavljena pri deželni bojnici. Ta slavolok je precej masiven, ker mu je namen stati dlje časa v spomin slavnostnih dni, v nekaterih delih celo preveč masiven. Glavna hiba pa je, da je postavljen jako nesrečno mej dva jako visoka poslopja, da vsled tega utis ni vseskozi ugoden, zlasti ker ni prave simetrije. Ker ni nobena stvar kar tako z neba pala in mora vsaka imeti svoj izvor, povpraševali smo tudi mi, kdo je imel pri tem slavoloku svojo ne baš preveč srečno roko, in izvedeli smo, da je mestni inženir Wagner po svoji volji postavil slavolok semkaj, na menda najneugodniši kraj in da je bilo s prva vse drugače sklenjeno. Vprašali smo zakaj? Na to pa še nemamo odgovora.

— (V pojasnilo.) Po Ljubljani skušajo nekateri gospodje nasprotnega tabora širiti vest, da ni dovoljeno o priliki prihoda cesarjevega razsobesiti belo-modro-rudeče zastave in, kakor čujemo, se je nekaterim trepetlikam ta vest celo verjetna zdela. Da se tedaj nihče ne vznemirja po nepotrebnem, bodi povedano še jedenkrat, da so vse take govorice zlobne laži. Belo-modro-rudeča barva ni samo dovoljena, temveč narodne trobojnice bodo celo vihrale na onih drogih, ki so liki drevo-red postavljeni s kolodvora v mesto. Vsacega tedaj, kdor širi take laži, treba primerno in odločno zavriniti.

plečih in nikdo — naj bo še tako zvit in mogočen — ne more me ustaviti na mojem potu!“

„Potem se bojim za te še dvakrat bolj!“ rekla je Filomela zamišljena. „Jeden sam mož ne more ničesar v današnjih časih!“

„Ti imaš prav,“ odgovoril je Pillone nestrpno. „Ne more ničesar, če ne razume spraviti prebivalstva v gibanje; a kdor to zna, more vse! Kaj je bil Masaniello? Ubog ribič, ki še prejšnji dan mislil ni, otresti se kedaj jarma, a njegov govor pošiljal je strele mej ljudstvo, kakor oblak ob nevihti. Kaj je bil pogumni Murat predno je vzel nepremagljivi Capri? Neumen predrznež, ki je skušal sklatiti luno z neba. Kaj je bil Garibaldi, ko je s tristo možmi pripeljal se na Sicilijo? Neumen klativitez, kateremu se je posmehovala vsa Evropa; vendar je trideset dni pozneje gospodoval v istem Neapolju, o katerem pravijo zdaj, da je nepremagljiv! Ali si pozabila, kaj se je zgodilo nedavno v Palermu? Dve tisoči mož, ki so bili pobegnili v gore, da se odtegnejo pijemonteškemu naboru, zakleli so se pod predrznim Masalijem; pridrli so, ne da bi bil počil jeden strel, v glavno mesto Sicilije. Filomela! Res te ljubim, a ti mi zato ne smeš jemati poguma! Sreča spremlja predrznega, če nečeš iti z njim, pa gre on sam — bojazljivci naj pa osanejo zadaj.“

— (Pri Trbovljah,) na kranjsko štajerske meji, stavi se za prihod cesarja ličen slavolok, ki bo imel slovensk in nemšk napis.

— (Predvčerajšnja volitev) v trgovinske in obrtne zbornici vršila se je čisto slovenski in tudi vladni komisar g. grof Chorinski posluževal se je izključno slovenščine.

— (Strossmayerjeva galerija.) Včeraj pripeljali so v Zagreb 40 zabojev, v katerih je blizu polovica slik, katere je podaril škof Strossmayer akademiji, kot temelj za slikohram. Ko dojde še druga polovica, razpostavile in razobesile se bodo vse slike v akademiji. Vsa darovana zbirka obsega 276 slik. To je uprav knežje darilo!

— (Šišenski krajni šolski svet.) Dne 17. t. m. izvoljeni so bili v Šišenski krajni šolski svet sledeči gg. in sicer iz Spodaje Šiške: Janez Knez, Ant. Vizjan, J. Inglić odborniki, Josip Vodnik namestnikom; iz Zgornje Šiške: Jakob Babnik, Anton Šušteršič odbornika in Janez Jeras namestnikom. — Veseli nas videti, da sta se sosednji vasi tako lepo sporazumeli in se je tako odpravila prejšnja neumestna razdraženost v tem zastopstvu.

— (Iz Gorjan) se nam piše kot dopolnilo vabila k blagoslovljenju zastave: Tisto gospodo, katera bi se udeležila te slavnosti ter ob enem počakala popoldanske veselice pri Kaconu na Dolgem Brdu, prosimo, da piše to g. Žirovniku nadučitelju v Gorjah, da ve preskrbeti dovolj kuvertov pri skupnem obedu.

— (Umrli) je v 16. dan t. m. g. Eduard Grosman, bivši kaplan v Trebčah, v Črnavem vrhu v Istri.

— („Tržaški Sokol“) priredi v nedeljo 24. t. m. izlet v Prosek. Odhod iz Trsta ob 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> uri popoldne, povratek ob 9. uri zvečer.

— (Nova mitnica) dovoljena je na okrajnej cesti Škoflje-Lokva-Bazovica počenši od 1. julija t. l. za dobo petih let. Plačevalo se bode od uprežene živine po 4 kr., od neuprežene po 2 kr., od drobnice po 1 kr.

— (Iz Kalifornije) poslali so, kakor poročajo „Novice“, trije ondu živeči Slovenci: Josip in Jakob Kočevar in Josip Konda doneske za Bleiweisov spomenik.

— (Ažijo zlata) za mesec julij določen je po ministerstvu na 19<sup>1</sup>/<sub>2</sub>% v srebru za vse slučaje, če se plačuje carina in carinske pristojbine namestu v zlatu, v srebru.

— (Razpisani službi.) V kaznilnici v Gradiški služba paznika. Letna plača 260 gold., 25% službene doklade, stanovanje, 840 gramov kruha na dan in montura. Prošnje v 4 tednih na c. kr. okr. sodnika v Gradiški. — Pri mapnem arhivu v Trstu mesto slug. Plača 300 gold., službena doklada

„Jaz nesem bojazljiva, Pillone,“ odgovorila je mlada deklica in rudečica jo je polila. „A tvoje podjetje je predrzno in neumno. Če se ti tudi posreči, kar si mi povedal — moral boš nazadnje vender le tepen pobegniti v gore. Ali se več ne spominjaš, kako se je godilo v Palermu? Italijanske fregate so bombardovale mesto, pijemonteški vojaki so ga obkolili in napali, preiskali hišo za hišo, pobili begune, in zmetali nepokopana trupla v kleti. To se bo zgodilo tudi s tvojimi ljudmi, Pillone! Lahko boš podkuril ustanek, morda celo polastil se trdnjave San Eamo, a dolgo se zdržati ne boš mogel. Pijemonteške čete bodo kmalu obsule mesto, in če jih tudi otepeš in pojdeš s krono na glavi v palazzo reale ter se usedeš na škrlat, po katerem tako hrepeniš — ali misliš, da bo Evropa trpela, da bi imel v rokah sin kozjega pastirja žezlo kraljestva neapolitanskega?“

„Sin svinjskega pastirja vzel je sveti Peter v roke svete ključne in razsipa prokletstva na kneze in kralje!“ odgovoril je Pillone ponosno. „Ko jaz jedenkrat odložim svoj razbojniški plašč, kakor je on svojo pastirsko palico — kaj me še potem zavira na potu h kraljevej kroni?“

„Tvoj ponos in tvoja prevzetnost te preveč slepita, Pillone,“ odgovorila je Filomela zмахujoč

175 gld. in uradna obleka. Prošnje do 20. julija na c. kr. finančno ravnateljstvo.

## Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

**Praga 21. junija.** Stanje vodá je zopet normalno, nevarnosti ni več.

**Vratislava 21. junija.** Pritoki Odre stopili so čez bregove in preplavili več krajev. Kladsko (Glatz), Svidnica (Schweidnitz), Hirschberg, Nisa (Neisse) so pod vodo, veliko hiš in mostov se je zrušilo, mnogo živine je poginilo. V Nisi so protestantovska šola, cerkev, dve kasarni, poštni urad in veliko mlinov pod vodo.

**Praga 21. junija.** Volilni oklic českega kolegija volilnih mož glasi se jako spravljivo in konča s klicem: „Mir na podlagi enakih pravic!“

**Kajira 21. junija.** Preteklo noč zaprli so 22 oseb, 50 družih še bodo; mej njimi je več nekdanjih Arabijevih častnikov in jeden moslimski uradnik.

**Dunaj 20. junija.** Vojno ministerstvo je odredilo, da se povodom zmanjšanja vojakov v okupiranih deželah in v južnej Dalmaciji ondudaj aktivno službujoči rezervni častniki ob jednem prestavijo v ne aktivno razmerje nazaj. S tem je omogočeno tudi zadnjim, leta 1882 sklicanim rezervnim častnikom, povrniti se k svojemu prejšnjemu poklicu. — Iz Česke in Moravske dohajajo o vodah vznemirjajoče vesti.

**Petrograd 20. junija.** General Gurko imenovan je guvernerjem v Varšavi in poveljnikom Varšavskega vojnega okraja.

Pri plesnej slavnosti, prirejenej po ameriškem poslaniku Baldwinu na ameriškem ladiji v Kronstadtu, bili so prisotni Giers, Waddington, Vanutelli, nemški, francoski in angleški poslanik.

## Razne vesti.

\* (Veliki gospodje.) Vojvoda Montpensier, španjskega kralja struje, ki je zastopal Španjsko pri kronanji v Moskvi, bil si je svoje naloge po polnem v svesti, obnašal se je ponosno in darežljivo. Kakor poroča „Gaulois“, dal je trem slugam rusko-carske hiše, ki so mu stregli, nič manj nego 25 000 frankov, a tistemu, ki mu je pri velikej revue ji pripeljal konja, 5000 frankov.

\* (Ruski petrolej.) Razvoj petrolejeve obrti v Rusiji napreduje velikansko. Še pred kratkim imel je ruski petrolej skromno trgovišče, zdaj pa je že napovedal vojno ameriškemu monopolu ter ameriškemu petrolej izpodrnil v severo in južno-zapadnej Rusiji in se celo udomačil v razmerno kratkem času v Avstro-Ogerskej. Zdaj dela ameriškemu petroleju že v Nemčiji konkurenco. Ravno dovršeni cevovod in železnice osobito, proga Baku-Tiflis-Poti približale so ruski proizvod evropskim trgoviščem za toliko, da je uspešna konkurenca z

z glavo. „Oh, ko bi te mogla pregovoriti, da bi ubogal moj svet. Sicer pa poslušaj mirno moj načrt, kakor sem jaz tvojega, in prav storiš, če me ubogaš.“

„Pillone zmajal je nepotrpežljivo z glavo, vender se je usedel zraven nje. Ona mu je podala roko, nagnila se čezenj in rekla:

„Jaz vem, Pillone, da hraniš v tej vili vse, kar si oropal v večjih letih bogatim tujcem, ki so potovali po našej deželi. Ti si mi sam povedal in mi pogosto pokazal, kaj imaš zlata, dragocenostij in demantov. Vse to se more odpeljati v jednem čolnu, in jaz sem že preskrbela, kar je treba. Beživa preprij skupaj od tod, Pillone, nego izbruhne nevihta, katero hočeš priklicati. Stopila bova na suho na kakem nezastraženem mestu blizu Gæte, od tam prideva kmalu čez meje papeževih dežel, kjer naju ne bo nikdo preganjal; nikdo tam ne bo vprašal po tvojem prejšnjem življenju. Dobil boš od cerkve odpuščanje za kri, ki si jo pretil, in pridobil boš milost svete Device s tem, da zadušiš divje načrte, ki ti vró po glavi. Ko se boš upokojil, kupi si miren vinograd, obdeluj zemljo in — —“

„Filomela ni končala stavka, temveč oklenila se ga je z obema rokama okrog vratu.“

(Dalje prih.)

Ameriko brez dvojben. V zadnjih dneh sklenile so se znatne kupčije mej nemškimi veletržci in ruskimi producenti, vsled katerih je pokrita večina za zimo potrebnega petroleja.

\* (Enfant terrible.) Baronica N. imela je prav ljubko malo hčerko, ki je pa bila jako nepremišljena in indiskretna; bila je sploh „grozen otrok“, pravi pravcati „enfant terrible“. Nedavno imela je baronica goste, katerim se je predstavila tudi mala Helena. Govor bil je v najboljšem toku, kar začne mala Helena jokati in se zvijati stokajoč in vzdihajoč; boleli so jo namreč zobje. „Bodi mirno, ljubo dete“, tolaži jo mati, „bodi pametna, nikar ne jokaj, saj bodo bolečine ponehale.“ — „Ponehale? in kako misliš, da ponehajo,“ odvrne solzeč se Helena. „Mati misliš, da morem svoje zobe ravno tako v un vzeti, kakor ti?“

\* (Oče, ki vzame svojo hčer za ženo.) To je po sedanjih zakonih možno v Francoskej, kakor kaže naslednji senzačni slučaj. Neki kmetški Don Juan v Nogent-le-Rotrou odvrnil je po večletnem zakonu svoje srce od svoje zakonite soproge, ter naklonil svojo vročo ljubezen mladi deklici, ki je pri njem služila za kraljico dekle. Plod te ljubezni bilo je brdko dete, deklica, katera se je vzgojevala v kmetovej hiši. Čez 16 let umre kmetu zakonita soproga in njegova nezakonska hčerka razvila se je v zalo devo. Prišlo se je skandalozno življenje v hiši našega Dona Juana. Ljubezen do kraljice deklice se je bila ohladila, tem pozorneje pa se je oziral na svojega nezakonskega otroka, kraljice deklice hčer. Odpustil je večletno priljubljenico iz službe ter sklenil vzeti svojo hčer za ženo. Svoj namen objavi mairu, proseč, naj spiše ženitno pogodbo. Osupnjeni mair, ki je poznal vse življenje kmetovo, opozoril ga je, da vender ne gre, da bi se oženil s svojo lastno, če tudi nezakonsko hčerjo. Kmet pa odvrne mirno, da ni dokazano, da bi bil on oče tega dekleta, on to odločno zanikava, tudi je po obstoječih zakonih zabranjeno, poizvedavati po očetu („la recherche de la paternité est interdite“), tedaj zamore brez zadržkov z omenjeno deklino stopiti v veljaven zakon. Maire se je pač obotavljal ustreči temu zahtevanju, a ko se je posvetoval s kompetentnimi osobami, videl se je naposled primoranega, ustreči želji kmeta, ki je potem brez vseh ovir vzel svojo hčer za ženo. Ta senzačni slučaj pa je prvi in zavlni te vrste. Vsled tega dogodka se je namreč v zbornic stavil predlog, da je v bodoče tudi v Francoskej dovoljena „recherche de la paternité“, v posebnih slučajih celo zapovedano. Ni dvombe, da bo predlog tega zakona vzprijel.

### Narodno-gospodarske stvari.

#### Pogozdovanje Krasa na državne stroške.

Kdor je v novejšem času obiskal Postojnsko jamo, zapazil je nad cesto, katera drži v jamo, prostor nasajen z borovci, jeseni, javori itd. Ta svet obsega 15<sup>00</sup> Ha. in ga je Postojnska soseska pustila državi za pogozditi. Tukaj so sadili črni bor, hrast, jesen, brest, javor in bukev. Ostali so le črni bori, deloma tudi jesen in javor, drugo drevje je poginilo. Najboljše so se obnesli leta 1881 in 1882 sajeni črni bori, katerih se je 80% prišlo. Zdaj je ves prostor z njimi zasajen.

Popotniki, ki hodijo po veliki cesti iz Planine v Postojino, opazijo nad Postojino precej visok, špičast, kamnit in peščen hrib, ki se zove „ostri vrh“ in je z 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> meter visokim zidom obdan. Ta hrib meri 12<sup>00</sup> Ha. Uže leta 1874. so tukaj sureke sadili, pa z malo izjemo so se vse po-ušile. Leta 1881. nasadilo se je 45 000 črnih borov, 1400 jesenov, 600 brestov in 1882 leta 80 000 črnih borovcev. Od teh jih 70-80% raste. Leta 1878., 1879. in 1880. sajeni borovci so jako lepi, pa se jih je le malo prišlo. Ves ta svet je lastnina Po tojnskih občanov.

Za „Gabrom“ z vasi Rakitnik nahaja se 10<sup>35</sup> Ha. obsežnega sveta, lastnina Rakitničanov. Na tem svetu so nasadili 1880 leta 38 000 črnih borovcev, 1000 javorov, 300 brestov in 400 topolovih natičev. Razun 20-25% črnega borovca je vse drugo drevje poginilo. A leta 1882. nasadili so 65 000 črnega borovca, 1600 javorov in jesenov, katere sadike so se z malo izjemo vse prijele.

Na prostoru blizo vasi Matenjvas, kateri je lastnina občanov v Matenjvasi in obsega 2<sup>00</sup> Ha., nasadilo se je 1882. l. 17 000 črnih, 1000 belih borovcev, in 1500 jesenov jako uspešno.

Na rebro gore „Osojnica“ pri Št. Petru ogradilo se je na državne stroške 13<sup>05</sup> Ha. sveta z zidom. Svet je lastnina občanov iz Št. Petra in Radohove vasi. Blizo 2/3 vsega sveta obsadilo se je 1881. leta s 47 000 črnimi borovci z izvrstnim uspehom, razun jesenske nasadbe, katera se je slabo obnesla. Usadilo se je tukaj 15 litrov lešnjikov za poskušnjo.

Nad vasjo Kal tik južne železnice, kateri 8<sup>00</sup> Ha. obsežni svet gre v last Kalanom, se je l. 1878. s črnimi in belimi borovci pogozdovao, l. 1879 so pa sadili tam zelod in topolove natiče. Črnega in belega bora ostalo je na 0<sup>5</sup> Ha. obsežnem prostoru okoli 60%, na ostalem prostoru komaj 5%. Topolovi natiči in hrasti so se posušili. Leta 1880. zasadilo se je na 4<sup>0</sup> Ha. velikem prostoru 22 000 črnih borovcev, 400 bukev, 400 javorov, 200 kostanjev in 6400 topolovih natičev. Ker je nastala suša, poginilo je skoro vse drevje, razun črnih borovcev, katerih je 20-25% ostalo.

Spomladi leta 1881. nasadilo se je okoli 3<sup>0</sup> Ha. in porabilo 29 000 črnih borovcev, 400 jesenov in 200 pravih kostanjev, in 1882 leta 2 5 Ha. in porabilo 22 000 črnih borovcev, 1000 javorov in 2000 jesenov. Blizo 1 Ha. nasadil se je letošnjo spomlad. Leta 1881 in 1882. sajeno drevje uspešno raste se ga je 60-70% prišlo.

Pod Gabrkom pri Famljah pripustili so Fameljčani in Gabrčani 10<sup>00</sup> Ha. prostornega sveta z zidom obdani in potem pogozditi. Na tem svetu nasadili so uže dvakrat topolove natiče, kateri so pa poginili. Leta 1880. nasadilo se je 5<sup>0</sup> Ha. z 28 000 črnimi borovci, 2000 hrasti, 200 bukvami in 8400 topolovimi natiči. Črnih borovcev je 30-40% ostalo, vse drugo drevje pa poginilo. V spomladi l. 1882 popravljala se je prejšnja nasadba in velik del sveta na novo nasadil. V ta namen porabilo se je 60.000 črnih borovcev, katerih se je 60-70% prišlo. V jeseni leta 1882. usadilo se je 15 litrov lešnjikov.

Za „starim gradom“ na potoku „Bela“ nad Vipavo in Vrhpoljem nahaja se blizo 164<sup>17</sup> Ha. obsežnega prostora. Okoli 30 Ha. se je s črnimi borovcem, jesenom, pravim kostanjem in akacijami nasadilo. Prijelo se je tega drevja, katerega se je že 250.000 posadilo, 50 do 60%. Pod cesto, ki drži iz Vipave na Col, je tudi 1<sup>00</sup> Ha. prostornega sveta s črnimi borovci nasajenega in dobro rastejo.

„Stražica“ nad Trnovem, last Trnovskih občanov, je visoka, kamnita in peščena gora in meri 40<sup>00</sup> Ha. Leta 1876. in 1877. nasajena je bila vsa gora s črnimi in belimi borovci. Teh je na 1<sup>00</sup> Ha. obsežnem prostoru 80-90% na 6-7 Ha. prostornem svetu pa 50%, torej poprek 20-30% ostalo in nekoliko jeliš v grabnu.

Letošnjo spomlad nasadilo se je blizo 20<sup>0</sup> Ha. s črnimi borovci, jeseni, akacijami in lipami.

Vsega skupaj se je od leta 1874. do zdaj nad

100 Ha. Krasa pogozdilo ob državne stroške. Na vsaki Ha. sadilo se je blizo 10.000 sadk. Poprek dobil je vsak delavec na dan 48 do 52 kr. Nasadba 1000 sadk stala je 3 gl. do 3 gl. 24 kr.

„Novice.“

### Tujci:

20. junija.

Pri Slonu: Steni z Dunaja. — Jelene iz Kaarlova. — Salamon z Dunaja.  
Pri Maltet: Vinzi z Dunaja. — Pjetchka iz Celja. — Ohrmin iz Idrije.

### Dunajska borza.

dné 21. junija.

Papirna renta . . . . .	78	gl.	45	kr.
Srebrna renta . . . . .	79	05		
Zlata renta . . . . .	99	10		
5% marcna renta . . . . .	93	50		
Akcije narodne banke . . . . .	837			
Kreditne akcije . . . . .	303	60		
London . . . . .	120			
Srebro . . . . .				
Napol. . . . .	9	50		
C. kr. cekini . . . . .			67	
Nemške marke . . . . .	58		45	
4% državne srečke iz l. 1851 . . . . .	250	gl.	12	
Državne srečke iz l. 1864 . . . . .	100		167	
4% avstr. zlata renta, davka prosta . . . . .	99		10	
Ogrska zlata renta 6% . . . . .	120		50	
„ 4% . . . . .	89		75	
„ papirna renta 5% . . . . .	87		45	
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . . . .	103			
Dunava reg. srečke 5% . . . . .	100	gl.	114	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi . . . . .	118		20	

### V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

je izšel in se dobiva Turgenjeva roman: NOV. Preložil M. Malovrh. Ml. 89, 32 pol. Cena 70 kr.

### Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

### slovenske lepoznanke knjige:

V. zvezek, ki obsega Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal H. Revière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 15 kr. Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za jeden zvezek 5 kr., za „Nov“ pa 10 kr.

### Vožni red istrske državne železnice

veljaven od 1. junija 1883.

Divača-Pulj					Pulj-Divača				
Postaje		Osobni vlaki			Postaje		Osobni vlaki		
		1. 2. 3.	1. 2. 3.	1. 2. 3.		1. 2. 3.	1. 2. 3.	1. 2. 3.	1. 2. 3.
		razred	razred	razred		razred	razred	razred	razred
Divača . . . . .	odh.	zjutraj	dopoludne	popoludne	zvečer				
Herpelje-Kozina . . . . .		7-2	9-5	4-53	8-50	Pulj . . . . .	odh.	zjutraj	dopoludne
Podgorje . . . . .		7-23	9-26	5-21	9-7	Dignano . . . . .		5-5	7-15
Rakitovič . . . . .		7-40	9-40	5-40	9-20	Canfanaro . . . . .		5-25	7-45
Buzet (Pinguente) . . . . .		8-2	10-1	6-9	9-35	S. Pietro in Selva . . . . .		5-50	8-28
Rozzo . . . . .		8-13	10-10	6-24	9-45	Pazin . . . . .		6-4	8-49
Lupoglava . . . . .		8-23	10-22	6-38	9-55	Cerovlje . . . . .		6-19	9-16
Cerovlje . . . . .		8-36	10-36	6-58	10-8	Rozzo . . . . .		6-33	9-35
Pazin . . . . .		9-2	11-7	7-33	10-30	Lupoglava . . . . .		6-53	10-4
S. Pietro in Selva . . . . .		9-15	11-22	7-50	10-41	Buzet (Pinguente) . . . . .		7-6	10-21
Canfanaro . . . . .		9-35	11-43	8-15	10-57	Rozzo . . . . .		7-15	10-35
Dignano . . . . .		9-52	12-4	8-40	11-12	Rakitovič . . . . .		7-25	10-54
Pulj . . . . .	prih.	10-22	12-38	9-18	11-39	Podgorje . . . . .		7-39	11-17
		10-45	1-1	9-47	11-58	Herpelje Kozina . . . . .		7-51	11-35
		dopoludne	popoludne	zvečer	po noči	Divača . . . . .	prih.	8-7	12-1

### Umrli so v Ljubljani:

18. junija: Karol Kapel, dninar, zdaj prisiljenec, 43 let, Poljanski nasip št. 50, za grižo.

19. junija: Ana Boštinar, oštrjeva hči, 19 let, sv. Petra cesta št. 41, za plućnico.

20. junija: Marija Petrič, delavka, 80 let, Kravja dolina št. 24, za osabljenjem v starosti.

V deželnej bolnici:

17. junija: Andrej Gojse, gostač, 26 let, za jetiko.

18. junija: Marija Knific, gostija, 70 let, za osabljenjem v starosti.

V vojaškej bolnici:

19. junija: Anton Rabuse, infanterist, 21 let, za šenom.

### VIZITNICE

v elegantnej obliki priporoča po nizkej ceni

„Narodna Tiskarna“

v Ljubljani.

### Devet medalij.

**BUDIMSKA RÁKÓCZY grenócia,**

katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stülzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti, profesor dr. Zeissel na Dunaji in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtji vode ter se pred vsemi znanimi grenicami posebno izredno priporoča.

Dobiva se po vseh lekarnah in prodajalnicah mineralnih vod, vedno na novo natočena. Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy. (300-6)

Lastniki bratje Loser v Budapešti.